

מיה שרידן בעוד ספר נפלא! מתח, אהבה ורגש כמו שרק היא יודעת לכתוב.

מתח פננת

מיה שרידן

מיה שרידן

מחפשת

מאנגלית: יפעה הדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מיה שרידן
מחפשת

Mia Sheridan
SEEK

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: שרון שלו
הגהות: יעל אביבי-בר
הגהה אחרונה: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2018, Seek by Mia Sheridan
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018
נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-541 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרולוג

"קח, " דודי התיז, הודף לעברי צרור בד שמשקולת צמודה לתחתיתו.
"תמצא מקום לשים את זה."

את זה? הסטתי פינה של הבר והצצתי פנימה. זוג עיניים עגולות
בצבע ויסקי החזירו לי מבט.

"מזכיר לי אותך, יצור קטן ממוצא מעורב," דודי אמר ובקולו
נימה אכזרית, צחוק מלגלג בוקע מתוך חזהו דמוי החבית.

"וטיפש," הוסיף בן דודי בלעג כשחלף על פניי, מעלה אבק
במכוון בדרכו. זעם ובושה בערו בתוכי. רציתי להלום בעפר בפניו
הרופסים של בן דודי. אבל ידעתי מה יקרה אם אעשה את זה. דודי
יכה בי חזק שבעתיים. לפעמים זה היה שווה את זה, אבל היום...
היום ידיי היו מלאות.

הטבתי את אחיזתי בצרור שבזרועותיי והבר נפתח, חושף
כלבלב קטן. מחצית מפניו הייתה חומה והמחצית השנייה לבנה,
ופס בהיר חצה בין שני הצדדים. יצור קטן ממוצא מעורב. בחנתי
אותו בסקרנות והוא החזיר לי מבט בעיניים מלאות רגש.

התכופתי והנחתי את הצרור על הקרקע, והכלבלב קפץ החוצה,
זנבו הקטן מכשכש כה חזק ומהר עד כי גרם לאחוריו לרעוד מצד
אל צד. פי נמתח בחיוך רחב.

הבעיטה הייתה מהירה וחזקה, והכלבלב פלט יבבת כאב
כשגופו עף לאחור ונחת נגד דופן בקתת הכלים בחבטה רכה. בטני

התהפכה אבל במקום לצעוד באופן אינסטינקטיבי לעבר הכלבלב כפי שרציתי, נותרתי במקומי.

"נצטרך לחשל אותו," דודי אמר וגירד את המקום שנחשף כשחולצתו התרוממה, חושפת גלגל שומן, לפני שהסתובב והתרחק. התקרבותי אל הכלבלב, שהצטנף עכשיו בפחד נגד המבנה המט ליפול. הוא הרים את עיניו באיטיות, ראשו עדיין תלוי. הוא הציץ כי בזהירות לרגע לפני שבליטת זנבו הזעיר החלה לחבוט בעץ הבקתה פעם נוספת וראשו התרומם. היססתי, הבטתי לאחור בכיוון שבו נעלמו דודי וכן דודי לפני שאספתי אליו את הכלבלב. הוא הצטנף כנגדי וליקק את החלק התחתון של לסתי.

"הוא צודק, אתה יודע," אמרתי. "תצטרך להתחשל. להילחם או למות, ככה זה עובד במקום הזה."

זנבו של הכלבלב חבט מהר יותר בחזי, וגופו החמים והשמנמן התפתל בעונג כשחיבקתי אותו בכוח.

"תפסיק," הוריתי בקולי הנחרץ ביותר, מביט בעיניו וחושף את שיניי, פולט נהמה נמוכה שנועדה להפחיד אותו.

הוא הלם בזנבו חזק יותר ומהר יותר ונבח, והקול הזעיר והגבוה הביע חרדה כלכלבית. נאנחתי ועיוויתי את פניי כשהוא ליקק את פי ואת לחיי. שקלתי את צעדיי הבאים ולבסוף הכנסתי אותו לתוך הצריף, שם נשכבתי על המזרן המעופש בפינה. "שלא תתרגל לזה," מלמלתי, אבל הכלבלב כשכש בזנבו מהר עוד יותר.

עייף כנראה מכל תלאות כשכוש הזנב, הוא הצטנף קרוב אליי, גופו חמים ופיהק. הזעפתי פנים כשראיתי שהוא עוצם עיניים ותחושה מוזרה הכבידה על חזי, כאילו נוצק שם משהו חמים ולא מוכר, משהו שהיה בו־זמנית טוב ו... מסוכן.

פרק 1

אוליביה

לא חשבתי שארגיש אי־פעם לא שייכת. הברך שלי קפצה כשלגמתי במהירות מהבירה שלי וניסיתי להיראות רגועה, ניסיתי להשתלב. כן, בטח. ומכיוון שהייתי עצבנית, על הפנים, הבירה ניתזה בזמן ששתיתי וזלגה לי על הסנטר. יופי. מחיתי באצבע את הטיפות וניסיתי להביא אותן לפי ולהריץ את לשוני על שפתי. אלוהים, אני בכלל לא אוהבת בירה. אבל התעקשתי לא להזעיף פנים בתגובה למרירות המימית והגנבתי מבט בלקוחות לוגמי הבירה. די היה כמבט אחד כדי להבהיר לי שרק אמשוך תשומת לב לעצמי אם אזמין כוס סוכיניון בלאן, שזה בעצם מה שרציתי.

הוא אמר לי ללבוש כחול, ואני בחרתי במשי בצבע תכלת. הנחתי שהוא ציין ספציפית את הגוון הזה כדי שיוכל לזהות אותי בתוך הקהל. אבל מה שהייתי צריכה להביא בחשבון היא העובדה שהגוון הכחול הספציפי הזה יגרום לי להיות תקועה כמו עצם בגרון במקומות מסוגו של הבר הזה, שבו הצבע השולט הוא שחור והחומר המועדף הוא עור. טוב, מאוחר מדי לזה.

הכוס הייתה קרה בידי, כשסגרתי סביבה את אצבעותיי מחזקת את עצמי בדרך זו. בחנתי את הקהל פעם נוספת במהירות, אבל דומה שאף אחד לא התייחס אליי. תלבשי חולצה כחולה, הוא אמר. בוצע. ותחכי ליד הבר. בוצע. אז איפה הוא? החלקתי את החצאית ושיכלתי את רגליי. כמה זמן עליי לחכות עד שאחליט שהבריזו לי?

אלוהים, סיפור חיי. הברזות, נטישות, הסתלקויות, עזיבות. אילצתי את עצמי לשבת בגב ישר, שונאת את הכיוון שאליו הלכו המחשבות שלי: רחמים עצמיים.

תשומת ליבי הוסטה בשל רעש כדורי הביליארד מאחור, ובעודי מתבוננת, גבר רכן מעל השולחן והדף כדור. כשהסתובבתי שוב לעבר חזית הבר, מישוהו ישב בכיסא לצידי שהיה פנוי רגע קודם לכן, חובש כובע מצחייה שחור, פניו ברובם שרויים בחשכה.

"אוליביה ברטון." ליבי החסיר פעימה. זיהיתי את הקול העמוק, הצרוד מעט, משיחת הטלפון שערכנו מוקדם יותר באותו יום.

"כן. ואתה –?"

"כן." הוא אותת לברמן, שהרים את סנטרו בזיהוי והחל לנוע לעברנו. האיש בכובע הושיט את ידו לקערת הבוטנים שעל הבר והשליך כמה מהם לפיו, לועס באיטיות.

קפצתי את שפתיי, מוטרדת בשל ההתנהגות הרגילה – כמעט משועממת – של הזר שעה שאני עוד רגע ויוצאת מעורי. "ישבתי וחיכיתי. איחרת," האשמתי.

הברמן התקרב, והגבר הזמין בירה ואז נפנה אליי, נד בראשו לעבר הכוס שלי. "למה שלא תזמיני את מה שאת באמת רוצה," הוא אמר, לגמרי מתעלם מההכרזה שלי ביחס לאיחורו.

מצמצמתי לעבר הכוס המלאה למחצה שלי ואז לעברו. "אה –
"יין לבן?" הוא ניחש.

"סוביניון בלאן."

הוא הרים גבה אחת באופן מרומז בלבד. "כוס של היין הלבן
הטוב ביותר שלכם," הוא אמר לברמן, שנד בראשו ונפנה ללכת.

מה הקטע?

"לא היה לך קשה למצוא את המקום?"

"את הבר? לא, ה-ג'י-פיי-אס הוביל אותי הנה. כל משחקי
הריגול האלה באמת נחוצים?" ציירתי מעגל קטן סביב הבר
החשוך באמצעות זרועי. "העבודה לשמה אני שוכרת אותך לגמרי
חוקית."

אני יכולה להישבע שראיתי את שפתיו מתרוממות בקצוות
באופן כמעט בלתי מורגש, והטיתי את ראשי בניסיון להיטיב
לראותו. פרטי פניו אבדו באפלולית ובצללים שהטיל הכובע
שלו, כך שהצלחתי להתרשם רק שמדובר בזוויות חדות ובקווים
גבריים. הבירה שלו הוחלקה לעברו וכוס יין הונחה לפניי,
האיש נד בראשו לעבר הברמן והשליך שטר של עשרים על
הבר. הוא גמע מהבירה שלו וגרונו נע בזמן שבלע, ואני מיהרתי
ללגום מהיין שלי. היין "הטוב ביותר" של הבר הזה היה זול
ומתוק מדי, אבל עדיף על הבירה ששתיתי קודם, ואני לגמתי שוב
בהערכה.

"זה לא משחקי ריגול. אבל במקצוע שלי, הזהירות נחוצה תמיד,

את מבינה?" הוא השליך לפיו עוד חופן בוטנים.

"אז כדאי שתיזהר מאלה. אתה יודע כמה ידיים מלוכלכות נגעו

בזה?" עיקמתי את אפי ונדתי לעבר קערית הבוטנים.

הוא לעס ובלע. "מיס ברטון, אם אני זה שהולך להוביל אותך

לתוך אזור הרוס ומסוכן של קולומביה, תקווי שאני לא מוטרד מכמה חיידקים בקערת בוטנים." הוא לגם ארוכות מהבירה שלו לפני ששב והביט בי. נדמה שענינו לא זעו, אבל הייתה לי תחושה מוזרה שגם כך, הוא בוחן אותי מכף רגל ועד ראש. עורי עקצץ כאילו הגיב למקומות שבהם מבטו נגע.

הזעפתי פנים, שלוות נפשי מעורערת בשל זר זה. "בכול מקרה" – כחכחתי בגרוני – "הזכרת בטלפון שנדבר פנים אל פנים. מה אתה רוצה לדעת?"

הוא השתהה לשבריר שנייה. "הייתה לך איזושהי תחושה שארוסך מתכוון להיעלם לך?"
 "מה? לא. בצורה כזו?"

הוא סובב את ראשו והסתכל היישר לפנים בעודו מושך בכתפיו. "את האישה, מכאן שאת ניחנת באינטואיציה נשית. היה משהו שגרם לך להרגיש שהדברים הולכים בכיוון הלא נכון?"

בכיוון הלא נכון. אפשר להגיד. אם קולומביה היא הכיוון הלא נכון. כמעט צחקתי בשל העצבים שפעפעו בגופי. נשמתי עמוק ונענעתי בראשי אף כי הוא לא הסתכל עליי. "לא. הכול נראה בסדר. הכול היה טוב. הכול היה נורמלי. דיברנו על תוכניות החתונה בבוקר שבו הוא עזב..." השתתקתי, נזכרת באותו יום שני חודשיים קודם לכן, דמיינתי את אלק מתגלח בעודי נשענת על הכיור ושואלת אותו אם הוא אוהב אדמוניות. "מתוקה שלי," הוא אמר, "אם הייתי יודע מה זה אדמונית, הייתי אומר לך מה דעתי." צחקתי והוא שלח לעברי חיוך נערי כשקצף לבן עדיין מנקד את לסתו. ליבי התרסק כשנזכרתי בזה. אותו בוקר נראה עכשיו כמו חלום רחוק, חלום שאת נשבעת לעצמך כי אין אמיתי ממנו, אבל את מתעוררת ומגלה כי הוא לא יותר מאשר תעתוע שינה של מוחך.

“לאן הוא אמר לך שהוא נוסע?”

“למיאמי. שיש לו שם פגישת עבודה. הוא היה אמור להיעדר שבוע בלבד, וכאשר הוא לא חזר ביום ראשון בערב, התחלתי להתקשר לטלפון הסלולרי שלו. כשהוא עדיין לא חזר אליי ביום שלישי בבוקר, התקשרתי למשטרה. “ליבי כָּבֵד כשנזכרתי באותם ימים – בבהלה שאחזה בי כשהתחוויר לי שהוא נעדר, במקומות שאליהם מוחי נדרד... כאשר דמיינתי אותו בתעלות בצידי דרכים, שרוע מת בסמטאות כלשהן.

“כמה פעמים דיברת איתו במהלך אותו שבוע?”

“אפילו לא פעם אחת.” נדתי בראשי לאות שלילה. ידעתי שהוא יחשוב שזה מוזר שלא דיברתי עם ארוסי במשך כל השבוע שבו לא היה בבית. “אנחנו כמעט אף פעם לא מדברים כשהוא נוסע לצורכי עסקים. העבודה הייתה אצלו המוקד, הוא התחיל לעבוד מוקדם בבוקר וסיים בשעות הלילה המאוחרות. הוא שלח לי הודעת טקסט כשהגיע, כדי שאדע שהגיע בשלום, ולא דיברתי איתו אחרי זה.”

האיש שתק רגע, אבל אני לא מילאתי את הדממה בהסברים. זה לא ענייני. האמת, אהבתי את התקופות בהן אלק היה עסוק בעבודתו והיו לנו הפוגות זה מזה. אהבתי את הציפייה לקראת הפגישה איתו אחרי שנעדר מפני שההיעדרויות האלו הוסיפו עניין לחיינו עם שובו.

“התקשרת לעמיתיו לעבודה כדי לברר אם הוא באמת היה

שם?”

“לא. אלק היה קבלן עצמאי. לא שאלתי איך קוראים לאנשים שאיתם הוא נפגש. משהו שקשור ל... עיצוב תוכנה... זה כל מה שידעתי. השוטרים אמרו לי שהוא לא נרשם במלון שבו התכוון

לשהות. עד כמה שהם הצליחו לברר, הוא בכלל לא הגיע למיאמי.
 וכשהשוטרים הגיעו למבוי סתום, שכרתי חוקר פרטי."
 "שגילה את עקבותיו בקולומביה."
 "כן."

"יש לך מושג מדוע הוא אולי נסע לשם בלי לספר לך?"
 "לא." הזעפתי פנים. לא הייתי בטוחה שהגבר הזה, שאותו
 שכרתי כדי שיעזור לי להגיע לקולומביה – אל אלק – חייב לדעת
 את כל הפרטים שדליתי מהחוקר הפרטי או לא. כל מה שהוא היה
 חייב באמת לדעת היה לאן אני צריכה להגיע. עם זאת, שיערתי
 שהוא ודאי ידע את רוב הדברים שסיפרתי לו ושהוא פשוט שואל
 אותי רק כדי לוודא.

כשהחוקר הפרטי ששכרתי איתר את אלק בעיירת חוף
 בקולומביה, שנפגעה לאחרונה ברעידת אדמה שהובילה לצונאמי
 אימתני, ביקשתי ממנו לעזור לי למצוא אדם שייקח אותי לשם. הוא
 אמר לי בתחילה שהוא לא מכיר מישהו שנוטל על עצמו משימות
 כאלו, אבל שינסה. לא הרשיתי לעצמי לקוות, אלא שאז קיבלתי
 שיחת טלפון מהגבר הזה, שאמר לי לפגוש אותו בכר האפלולי
 הזה, בשכונה המפוקפקת הזו.

"את בטוחה שהוא רוצה להימצא?"

חזי התכווץ וקילפתי את התווית על בקבוק הבירה שעמד לצד
 הכוס שלי. "לא," הודיתי, בלחישת. זה היה לב הסיכון הזה. לא,
 בהחלט ייתכן שהוא אינו רוצה להימצא. בהחלט ייתכן שזה המקום
 שבו הוא רוצה להיות. אבל אני פשוט... אני פשוט לא הייתי יכולה
 להאמין בזה. אולי זה מה שרציתי לחשוב, אולי הייתי שוטה גמורה,
 אבל אולי... אולי הוא רוצה לחזור אליי אבל לא יכול? אולי הוא
 פצוע? אולי הוא חשב – הנדתי בראשי ואילצתי את עצמי להפסיק

לשאול את כל אותן שאלות חסרות תוחלת, שהתרוצצו בראשי. אותן שאלות שמנעו ממני שנת לילה מלאה מזה כמעט חודשיים תמימים. הייתה רק דרך אחת לקבל תשובות, וזה מה שידעתי שאני צריכה לעשות.

"בכל מקרה, אני מעריכה את נכונותך לקחת על עצמך את המשימה הזו." שתקתי לרגע. "אני אוכל לעשות את זה לבד אם לא תהיה לי ברירה... נדמה לי... אבל עקב נזקי רעידת האדמה, שמקשים על ההגעה למקום וכי אני לא מכירה את האזור ולא יודעת כל-כך טוב את השפה... כל הדברים האלה יאטו אותי באופן משמעותי, ואני לא יכולה להרשות את זה לעצמי."

הגבר נפנה בחזרה אליי, שקט לרגע. "האמת היא שבמצב רגיל לא הייתי לוקח על עצמי את המשימה הזו, אבל במקרה יש לי עסקים באזור שאליו את רוצה להגיע. אני דובר ספרדית רהוטה. וכסף הוא כסף. אבל נצטרך לעבור על כמה כללים לפני שנצא לדרך."

"כללים?"

"כן, כללים. אנחנו נכנסים לאזור שהפשע שולט בו. מאחר שרעידת האדמה והצונאמי גרמו להרס רב, וניתקו את הקשר עם העולם החיצון, המצב יהיה מסוכן פי כמה. הג'וקים מופיעים כשהאורות כבים."

"הג'וקים? אה, טוב, אתה המומחה. לכן אני זקוקה לך... שוכרת את שירותיך, כך שאתה תקבע את החוקים. כל מה שמעניין אותי הוא שתיקח אותי לפלומינו."

"ואם המצב לא יהיה כמו שאת מקווה שיהיה?"

כלומר, אם אלק ינפנף אותי, יגיד לי שהוא לא רוצה בי, שאני

מטומטמת. הנדתי בראשי. "אני לא יודעת. האם תוכל להחזיר אותי אם... אם יהיה צורך בזה?"

הגבר שב והתבונן בי בדיוק כשהדלת נפתחה ואור פנסי הרחוב האיר את הבר ואת פניו, לרגע. הצבע האפור החיזור של עיניו הדהים אותי. פערתי את עיניי בדיוק כשהדלת נטרקה וצל שב וכיסה אותו. אבל ראיתי די כדי לדעת שפניו היו עוצרי נשימה אבל קשוחים, משהו... מסוכן למראה ניבט מעיניו, מהאופן שבו שפתיו התעקלו, מהקווים והשקעים בפניו. הוא היה בנוי מקצוות חדים ואפור פלדה. תער. הרגשתי צמרמורת חולפת במורד עמוד השדרה שלי בניגוד לרצוני.

"לא, אני לא אוכל להחזיר אותך. את תהיי לגמרי לבד ברגע שנגיע לפלומינו."

אה. נשכתי את שפתי. יכולתי רק להתפלל שהמצב עם אלק היה... ניתן להסבר, ואם הוא יהיה שם, שנחכה עד ששדות התעופה ייפתחו שוב ונטוס יחד הביתה. אלוהים, בבקשה. או זה, או שאמצא מקום שבו אוכל להישאר ואז לטוס חזרה הביתה לכדי ברגע שהדבר יתאפשר. ודאי יימצא שם חדר להשכרה במקום קרוב. זה היה סיכון נוסף, אבל ברצינות, מהו עוד סיכון אחד? "אם ככה, אין שום בעיה. כל עוד תוכל לקחת אותי לשם, אני כבר אמצא את הדרך הביתה." את הדרך הביתה.

הגבר משך בכתפיו בתנועה מהירה אבל לא אמר דבר. "אה," אמרתי והכנסתי את ידי לתיקי שהיה על ברכיי. "הכסף כאן." הוצאתי את המעטפה שבתוכה שמתני את המזומנים והתחלתי להושיט אותה לעברו, אבל משכתי אותה אליי בחזרה. "איך אני יודעת שלא תיעלם לי עם הכסף?"

"את לא," הוא ענה בלי להסס. נשכתי את שפתי לרגע. אלוהים,

מה עושים? לשכור גבר שאני לא יודעת עליו שום דבר, למסור כסום כסף גדול לאדם למשימה שעל תוצאותיה אין לי שום ערובה. יישרתי שוב את זרועי והושטתי לו את המעטפה. זו הדרך היחידה. לא הייתה לי ברירה אחרת. "את היתרה עורך הדין שלי יעביר לך עם השלמת המשימה, ברגע שאוכל לדבר איתו. תצטרך למסור לי את פרטי חשבון הבנק שלך. אני אשלם לך. אתה יכול לסמוך עליי."

הבטתי בו והוא נראה משועשע לרגע לפני שארשת פניו נאטמה שוב. הרגשתי בסומק המטפס במעלה צווארי. מובן שהוא לא סמך עליי, ולא עניין אותו אם יוכל לסמוך עליי או לא. אם לא אשלם לו את חובי ברגע שהמשימה תושלם, הוא ודאי ירצה אותי מתוך עיקרון.

הגבר לקח את הכסף, החליק את המעטפה לתוך פנים הז'קט שלו, ואף שהסטתי את מבטי, הרגשתי את עיניו בוערות לתוך צד פניי כאילו מבטו איכשהו פלט חום. מגוחך. זה רק הסומק שלי, שהתפשט, או שאני לגמרי לא מאוזנת עקב כל המצב הזה. איך החיים הביאו אותי לכאן?

הוא הרים את המפית שלו, משך עט מקצה הכר ושרכט את פרטי חשבון הבנק שלו, מושיט לי את המפית. לקחתי אותה ממנו והכנסתי אותה לתיקי. הגבר סיים את הבירה שלו, הרף מעליו את הבקבוק הריק ונעמד. "אני אהיה בקשר."

"חכה, מתי?"

"בקרוב. אני צריך לעשות כמה סידורים. הדרך שלך מעורבן?"

"כן."

הוא הנהן. "מעולה. אל תארזי הרבה – תרמיל ואת שק השינה הכי קטן שתצליחי למצוא. ותהיי מוכנה."

להיות מוכנה? שק שינה? פתחתי את פי כדי לבקש עוד כמה פרטים. אילו סידורים? מה זה בקרוב? אבל הוא הסתובב והלך אל הדלת לפני שהספקתי להוציא עוד הגה מפי. הוא חמק החוצה בלי שאף אחד נפנה לעברו, כאילו לא היה אלא רוח רפאים שאיש מלבדי לא יכול לראות. ולפתע התחוויר לי שעדיין לא ידעתי מה שמו.

פרק 2

תומס

צפיתי באוליביה ברטון כשנכנסה עם רכב השטח הלבן לתוך המוסך שלה, שדלתו התגלגלה ונסגרה מאחורי הרכב. ישבתי במשך כמה רגעים בתוך הטנדר שלי במרחק של רחוב משם והתבוננתי באורות הנדלקים בתוך ביתה כשנעה מחדר לחדר.

השענתי את כף רגלי על סף הדלת והנחתי את מרפקי על ברכי המוגבהת, מלטף את לסתי בעודי ממתין.

האור האחרון שעלה היה בחדר הקדמי בקומה השנייה – מן הסתם חדר השינה שלה. יכולתי לדמיין אותה חולצת את נעלי העקב שלה, מתירה את כפתורי החולצה הכחולה שלבשה – תכלת בוהק, למען השם. כמו פאקינג שמי הקיץ. אמרתי לה ללבוש כחול – כחול כהה, זה מה שראיתי בעיני רוחי – כדי שאוכל לזהות אותה בבר האפלולי ההוא, ובמקום זאת, היא זרחה כמו מגדלור של אור תכלכל. לא משנה. הייתי בטוח שאף אחד לא עקב אחריי, ומלבד כמה מבטים של איזה חרמן או שניים, אף אחד לא הטריד אותה. היה ברור שהיא יורדת לעם וכולם התרחקו ממנה.

בחרתי בבר ההוא בכוונה, כדי שאוכל לעמוד על טיבה. לא

הייתה סיבה מיוחדת לחשוד בה שהיא אינה מי שהיא טוענת שהיא, אבל במקצוע שלי, כבר הייתי משופשף מספיק לבחון את המצב מכל הזוויות לפני שאני מתקדם. בחנתי אותה במשך כעשרים דקות בערך, רציתי לאמוד אותה לפני שאתיישב לצידה על הכיסא בבר. נזקקתי לדקה או שתיים בלבד כדי לדעת שהיא בדיוק מי שחשבתי שהיא – נערת החברה הגבוהה מוגנת ועשירה שמעולם לא ביקרה במקום כזה בעבר – אבל חיכיתי עוד רבע שעה רק כדי ליהנות מהנוף.

באותו שלב עוד לא ראיתי את הפנים שלה, אבל נהניתי מהתנוחה הנשית שלה, מגבה הישר ומהתחת שלה שהיה ישוב על הכיסא, אהבתי את האופן בו הצליבה את רגליה החטובות, ואת האופן שבו שיחקה בתווית בקבוק הבירה שלה. היא הייתה התגלמות האלגנטיות, אישה שהייתה מחוץ לאזור הנוחות שלה, ומנסה לא להסגיר את היותה עצבנית. אבל היא הייתה עצבנית, פגיעה. היא לא התנהגה כאילו המקום שלה, אותה התנהגות מתנשאת שראיתי לעיתים כה קרובות מצד נשים עשירות ומיוחסות. היה בה משהו... בודד, והוא נגע בי באופן שלא הצלחתי לשים עליו את אצבע.

כשהתקרבתי לבסוף די כדי לראות את פניה, אהבתי גם אותן. לא היו לה פנים שהתנפלו עליך; זה היה יותר יופי שצריך להתרגל אליו, יופי שמתפתח כשמתבוננים בהבעות הפנים השונות שלה. רגשותיה ניכרו בפניה, וכל תגובה הצטיירה בעיניה הכחולות הגדולות, ואני תהיתי אם היא יודעת את זה. ודאי לא – מי הייתה בוחרת להיות כמו ספר פתוח, גלויה כל-כך? לא פלא שהיא מטרה ניחת כזו. אולי עד לאחרונה האישה הזו לא הכירה את צריכת הבגידה, את הכאב שנובע מכך שמישהו מכיר את האזורים הפגיעים שלך ומנצל אותם נגדך.

אני הכרתי את כל אלו. למדתי איך להיסגר כדי שאף אחד לא יעשה לי את זה שוב. לעולם. אתה נותן לאנשים לראות רק מה שאתה רוצה שיראו, לא יותר.

לא חשבתי על מכלאת הכלבים ההיא בקצה הנחלה של דודי במשך זמן רב, אבל מסיבה כלשהי, מחשבותיי לקחו אותי לשם עכשיו. הנהמות התוקפניות, יללות הכאב, ריח הדם – אילצתי את עצמי לחשוב על משהו אחר. אין טעם לחזור לשם. אין טעם בכלל. עיניי לא משו מחלון הקומה השנייה. מה אני עושה כאן, לכל הרוחות? איסוף מודיעין? אני כבר יודע מה אוליביה ברטון רוצה. אז מה אני פאקינג עושה כאן, יושב מחוץ לביתה וצופה על האורות הכבים בזה אחר זה, בדיוק כפי שנדלקו, והאחרון שבהם – האור בחדר השינה – כבה אף הוא?

היא במיטה ואני לא יכולתי שלא לדמיין את התמונה הזו, את השיער החום הערמוני פרוש על הכרית שלה, את תווי גופה הדק מתחת לשמיכות. תהיתי מה היא לובשת בשנתה – ודאי עוד משי – והרגשתי תנועה קלה בין רגליי. הזעפתי פנים, התנעתי את הטנדר והוא התעורר לחיים בנהמה. כן, נמשכתי ללקוחה שלי וזה היה לא נוח בכלל, לא רק כי היא שכרה אותי – לאתר את ארוסה הנמלט, ששבר את ליבה, לא פחות – אלא כי אני מנצל אותה למטרותיי שלי.

קיללתי בשקט כשהתרחקתי מהמדרכה. לעזאזל, משיכה גופנית קורית תמיד במקומות הכי לא צפויים. אבל זה רק עניין של כימיה, קוקטייל הורמונלי שלפעמים תופס גבר בביצים. אני אתמודד עם זה. לא עוזרת העובדה שעבר זמן מאז נכנסתי למיטה עם מישהי. אין הרבה נשים במדבר שאליו נשלחתי למשך כמעט שנה. האמת, מאז שחזרתי לארצות הברית אף אחת לא עוררה בי עניין. נכון,

ראיתי נשים מושכות, אבל אף אחת לא הדליקה את אותו ניצוץ של חשמל שהופך מין לכיף. בלי זה, בלי אותו כוח מניע שכופה עליי לבלות לילה עם אישה מסוימת, עדיף לי כבר לגמור לבד ולהימנע מטקס הפרידה המביך של הבוקר למחרת.

המלונית שלי הייתה במרחק של עשר דקות נסיעה בלבד משכונת המגורים היוקרתית בלאס־וגאס בה אוליביה ברטון התגוררה, אבל אלו עשר דקות שעושות הבדל גדול. חבורות קולניות של בני עשרה שוטטו בפינות רחוב, ונשים התהלכו באיטיות רבה מכדי שפניהן יהיו מועדות למקום כלשהו. המלונית הייתה מוזנחת ומפוקפקת למראה, ובמגרש החניה היו זרוקים פליירים שפרסמו מין בהנחה.

הדלת הסמוכה לחדרי נפתחה בדיוק כשנכנסתי לחדר, וצעירה שנראתה כבת שש־עשרה בשפתיים צבועות ועיניים חסרות הבעה מעדה החוצה כשגבר שיהק מאחוריה. עינינו נפגשו והיא חיכה

בפתיינות, גם אם מעט בחוסר יציבות. "מחפש חברה, אדוני?"

"לא, גבירתי, אבל תודה בכל מקרה." היא מצמצה וראשה נטה כשסגרתי את הדלת מאחוריי, הסרתי את הכובע שלי והשלכתי אותו על המיטה. חציתי את החדר, בדקתי את החלונות, את הברזים ועברתי על האופן שבו חפציי היו מסודרים, מוודא שדבר לא הוזז ושאף אחד לא היה בחדרי בזמן היעדריי.

הפעלתי את המזגן כשפשטתי את בגדיי והשארתי אותם בערימה על רצפת חדר הרחצה. המים הקרירים הרגישו כמו גן עדן, וגנחתי בהערכה כשנעמדתי מתחת לזרם. התכוונתי ליהנות מכל מקלחת קרה שאוכל עד שנצא לקולומביה. רק אלוהים יודע מתי אזכה למקלחת נוספת. רעידת אדמה בעוצמה של 8.2 פגעה במדינה לפני כמעט חודשיים, גרמה למספר רב של נפגעים

והחריבה כמה עיירות קטנות. הצונאמי שהגיע מייד לאחר מכן הכה בעיירות החוף וחולל חורבן נוסף. התשתיות נפגעו בכל מקום, המחסור במזון ובדלק היה עצום, והתקשורת הייתה מצומצמת, אם בכלל. אף שהמלחמות בין כוחות הגרילה והצבא נפתרו בשנים האחרונות, הרי שלנוכח ההרס הרב, העימותים התעוררו מחדש, מעירים מרבצן קבוצות מורדים. גורמי פשיעה הפכו נועזים יותר בעקבות אסונות הטבע, מפלגים פוליטיים מאורגנים וסוחרי סמים גדולים ועד דגי רקק.

אזורים גדולים במדינה רק החלו להשתקם ולהיבנות מחדש. זה יהיה תהליך ארוך מאוד, בעיקר בשביל המחוזות הכפריים הדלים שבהם כבישים שלמים נמחקו ושאי אפשר לשלוח סיוע אליהם.

הייתי מורגל בתנועה בשטחים קשים, אבל אוליביה ברטון לא, והתפתלתי כשחשבתי איך ייראה השבוע הבא כשאוביל אותה ביערות, דרך האמזונס, על פני האזורים ההרריים הנמוכים ולבסוף על פני החוף הקריבי. בקולומביה יש מעט מכל דבר, ואוליביה ברטון לא חוותה שום דבר מכל אלה בלי שתהיה חוות בריאות מפוארת בסביבה, כשמשקה טרופי ממתין לה על המרפסת לצד הבריכה.

שטפתי משיערי את השמפו וניערתי את ראשי כשמי הסבון שטפו את כתפיי ואת גבי. זה יהיה גיהינום – גיהינום שונה לגמרי מכל מה שהייתי רגיל אליו.

ובכול זאת... זה שווה שבוע גיהינומי, אם התוצאה הסופית תהיה בדיוק כפי שקיוויתי.

באשר לאוליביה ברטון, המסע בארץ הרוסה שורצת פשע, במטרה לאתר איזה לוזר ששיקר לה ונטש אותה הייתה הבחירה

המטופשת שלה. עם זאת, אני אוודא שהיא תהיה מוגנת עד כמה שאפשר. תמיד הצטיינתי בעבודה שלי, והיה לי ביטחון מלא שאצליח להביא אותנו לפלומינו ללא פגע.

כבר ניצלתי אחרים בעבר למען טובת הכלל. לא אהבתי את זה, אבל ידעתי שזה הרע במיעוטו. אם כך לא הבנתי למה המחשבה שאני צריך לנצל את אוליביה גרמה לחרטה לפלח את גופי. המשיכה, כנראה. כמה חבל שלא פגשתי אותה בנסיבות אחרות. כבר הומה אדם, עיניים נפגשות וניצתות, אותו רגע שבו כל גופי אומר לי: זאת, אני רוצה אותה. אלוהים, אהבתי את הרגע הארוך הזה. אהבתי את המרדף הזה, כשרק מטרה אחת לנגד עיניי. הייתי צייד, על פי מקצועי ואופיי – לא יכולתי לשנות את זה בדיוק כפי שלא יכולתי לשנות את צבע עיניי, עיניים שידעתי שערערו את שלוותן של נשים מסוימות מהרגע הראשון. אבל אם הדברים היו מתנהלים אחרת, הייתי רודף אחרי אוליביה ברטון עד שהיא הייתה פושטת את כל בגדיה ומתפתלת תחתיי, כשרגליה נעולות סביב אגני, עיניה מזוגגות מתשוקה. הייתי רואה הכול במבט הכחול החודר הזה, יודע אם היא אוהבת את זה לאט ועמוק או קשה ומהר. הייתי מתכוונן בפניה מלאות ההבעה כשהיא גומרת

– 1

מספיק עם זה, גבר. פאק. זה לא הכיוון שבו אני צריך לתת למחשבות שלי לנרוד עכשיו. יש לי עומס של עבודה על הראש לפני שאני עוזב את ארצות הברית ופנטזיות על הלקוחה שלי אינן חלק מזה. אלוהים אדירים. עכשיו הייתי קשה, אז קיררתי את המים והשתנקתי כשהמים הקפואים נגעו בעורי, בזין שלי, וההלם הוריד קצת את הזקפה. וכשדמי הצטנן מעט, עבר בי רעד של אי נוחות והייתה לי הרגשה שהמשימה הזאת עומדת להיות מסוכנת יותר

ממה שצפיתי. ותמיד סמכתי על תחושת הבטן שלי. ופירוש הדבר שאצטרך להיות דרוך במיוחד.

סגרתי את המים, יצאתי מהמקלחון והתנגבתי לפני שפניתי אל חדר השינה, לטלפון. היו לי שיחות לעשות, לארגן נסיעה, וידעתי שאני חייב לקחת את עצמי בידיים.

פרק 3

אוליביה

מה את אורזת כשאת יוצאת למסע בקולומביה בחיפוש אחר ארוסך האבוד? הייתה לי תחושה שזה תיאור חופשי מאוד של מה שאנחנו עומדים לעשות. בחנתי את מפת האזורים שדרכם נעבור כדי להגיע לפלומינו – עיירה קטנה לחוף האוקיינוס הקריבי – והם נראו לי לא מאוכלסים בחלקם הגדול. למרבה המזל, טיסות מסחריות כבר חזרו לפעול לכמה משדות התעופה הגדולים. אבל כיצד ננוע לאחר מכן? לא ייתכן שנלך ברגל. זה יארך חודש. לא, המדריך שלי, הגבר שהייתי המומה מכדי לזכור לשאול לשמו, יערוך סידורי נסיעה. ברור, לא? ללא ספק. איך זה באמת עובד? נשמתי עמוק, הנחתי את ידי על בטני כאילו בדרך זו אצליח להכיל את המתח.

חשבתי עליו שוב, דמיינתי את הבזק עיניו החיוורות בתוך פניו הנוקשות ורעדתי כפי שרעדתי כשהאור הכה בפניו באותו בר לפני שלושה ערבים. זה לא היה רעד בלתי נעים לגמרי, זה היה יותר עירוב מוזר של חוסר נוחות וסקרנות. הוא היה מסוג הגברים שלא נתקלתי בהם בעבר; לא הייתה לי סיבה לכך. עד עכשיו. הוא היה מסוכן, רגיל ודאי להימצא בין הצללים, ואילו אני הייתי

באור. לפחות בעבר... עד עכשיו. "אוי, אלק, מה קרה לך?" לחשתי נראשות.

הרשיתי לעצמי רגע של עצב לפני שחזרתי לארוז, מרימה זוג ג'ינס ומניחה אותם בתוך התרמיל שלי. תארזי מעט, הוא אמר. כשאספתי את כל החפצים שחשבתי שארצה, בלי לשכוח שהמקום מוגבל, הנחתי את התרמיל המלא ליד דלת חדר השינה שלי והלכתי למשרדי הביתי כדי לוודא שאיני חייבת דבר לאיש טרם צאתי למסע.

לפני שישעה חודשים, כשהוריי נהרגו באופן טרגי בתאונה ימית, יצאתי לחופשה ללא תשלום מעבודתי במוסד פיננסי גדול. הוריי היו עשירים מאוד וברגע שהתחלתי במלאכת הטיפול בעיזבונם ובירושה שהשאירו לי, הבנתי שזו תהיה עבודה במשרה מלאה. מאז שכרתי אנשים שיעזרו לי בהיבטים השונים של הטיפול בעיזבון, כך שלא הייתה לי סיבה לחשוש שהדבר יזנח בהיעדרי. כמו כן, לא נאלצתי לקחת חופשה ממקום עבודה כלשהו. ובכל זאת, הייתי צריכה לסגור קצוות רבים ולטפל בחשבונות השונים ובבית עצמו טרם צאתי למסע, בעיקר מפני שלא היה לי מושג מתי בדיוק אחזור. בדיוק כשנכנסתי לחדר, שמעתי את הטלפון הסלולרי שלי מצלצל במקום שבו השארתי אותו על דלפק המטבח, ומיהרתי חזרה לשם. ראיתי את המילים מספר לא ידוע על המסך לפני שהרמתי את הטלפון. "הלו," אמרתי בקוצר נשימה.

הייתה שתיקה רגעית לפני שקול עמוק החל לדבר. "הזמנתי לך טיסה למחר בתשע בבוקר. את יוצאת ממקרון ומגיעה לדיונגרו." ליבי החסיר פעימה ואז חזר לפעום בקצב מהיר מהרגיל. "מחר

בבוקר?"

"יש בעיה?"

"לא, אמרתי חלושות. "לא, חזרתי הפעם בקול בטוח יותר, מזדקפת. "אני אהיה שם. מה איתך? האם תהיה באותה הטיסה?"

"לא, אני אפגוש אותך בשדה התעופה בקולומביה."

"אה... בסדר. איפה? כלומר, איפה אפגוש אותך?" מעולם לא הייתי בקולומביה, לא היה לי מושג איך שדה התעופה שם נראה. אוי, אלוהים, אני טסה מחר לריונגרו?

"אני אמצא אותך. "ממש מנחם. הגבר הזה אוהב לשמור לעצמו את התוכניות, משתף רק בחלק מזערי מהמידע, ורק כשנראה לו שזה מתאים. אבל... אני שכרתי את שירותיו כדי שיתכנן, לא? הבטן שלי התכווצה, משום שבטחתי בזר גמור – קרוב לוודאי בזר מסוכן – שישמור עליי במדינה זרה שבה מעולם לא ביקרתי בעבר, ושאת שפתה ידעתי באופן מינימלי בלבד. הדופק שלי הואץ, והנשימה שלי נעשתה מאומצת על אף שעמדתי בלי לזוז.

"בסדר, אמרתי בקול סדוק.

עוד שתיקה. "אם את רוצה לבטל, זה הזמן. ברגע שנגיע לשם, לא תהיה דרך חזרה."

לא תהיה דרך חזרה.

שאפתי אוויר באיטיות, נשפתי אותו החוצה ודמיינתי את פניו של אלק כשירד על ברך אחת לפניי והציע לי נישואים. הציע לי להיות המשפחה שלו, הכול בשבילו. כל מה שיש לשנינו. "לא." הנדתי בראשי. "לא, אני לא רוצה לבטל."

"בסדר. הכרטיס יחכה לך בשדה התעופה. נתראה בקולומביה."

"נתראה בקולומביה," חזרתי בקהות חושים.

הוא שתק שוב ולשנייה שמעתי רק את צליל נשימתו מעבר לקו. "הזדמנות אחרונה, אוליביה," הוא אמר לבסוף בקול חרישי, כמעט עדין, אף כי הייתי בטוחה שדמיינתי את זה. לא היה שום

דבר עדין בגבר שפגשתי כבר המפוקפק ההוא ברחוב צדדי במרכז וגאס. הזדמנות אחרונה, אוליביה.

"נתראה בקולומביה," אמרתי שוב וטענתי את קולי בכל העוצמה שמצאתי בתוכי.

"אני אסתפק בזה." אמר וניתק. הנמכתי את הטלפון מעט ותופפתי בו נגד סנטרי כשנשענתי על הדלפק. אחרי רגע חייגתי לחברתי כריסטינה.

"היי," היא בירכה אותי.

"היי."

נראה כי נימת קולי הבהירה לה מהו מצב רוחי, מפני שהיא מייד אמרה, "קרה משהו?"

"אני הולכת על זה, כריסי. אני נוסעת לקולומביה."

"אוי לא. לא. דיברנו על זה. את לא יכולה לטוס לקולומביה בלי שתהיה לך דרך להגיע לאן שאת רוצה להגיע חוץ מאשר ללכת ברגל. שקט! שמעתי צעקה כבושה לפני שקולה חזר אליי. מצטערת. הילדים עושים מלחמת עולם בחדר המשחקים."

חייכתי אף על פי שהמתיחות עדיין רחשה בבטני, ודמיינתי את חמשת הפרצופים המתוקים של ילדיה של חברתי. "אני לא נוסעת לבד. קיבלתי טלפון מגבר – מדריך, אפשר לקרוא לו. אני לא יודעת איך לכנות אותו, אבל הוא שמע שאני מחפשת מדריך, התקשר אליי והציע את שירותיו."

"ברצינות, ליבי. מה את יודעת על הגבר הזה?" דלת נסגרה וקולה הדדה לפתע כאילו נכנסה לתוך ארון. "הוא יכול להיות פסיכי לגמרי! ואת תהיי איתו באמצע הג'ונגל, לגמרי לבד. לא, בשום פנים ואופן. אני לא ארשה לך לעשות את זה."

היססתי, נשכתי את שפתי. החוקר הפרטי ששכרתי, ג'רמי

קווייד, ודאי פרסם את העובדה שאני מחפשת מישהו, אבל לא שאלתי אותו אפילו אם הוא בדק את ההמלצות של המדריך שלי... או את הרקע שלו. זו הייתה רכבת הרים מטורפת, כמעט סוריאליסטית. הכול קרה מהר כל-כך, ואני מניחה שבירכתי מוחי הנחתי שג'רמי לא היה מוסר את מספר הטלפון שלי אם היה חושב שהאיש לא מקצוען ומהימן. עורך דין, שעבד יחד איתי באותה חברה, המליץ על ג'רמי, ואני הרגשתי שהוא גילה אהדה אמיתית למצבי. הוא באמת התאמץ לעזור לי. "את כבר לא יכולה לעשות שום דבר, כריסטינה. אני יוצאת לדרך מחר בבוקר. אני... אני חייבת. אני מוכרחה לעשות את זה אחרת תמיד יישארו לי ספקות. אני תמיד אתחרט. תחשבי על זה כאילו אני יוצאת לטיול בקולומביה עם תרמיל על הגב. אנשים עושים את זה כל הזמן וחוזרים עם חוויות נפלאות."

"כן, אנשים גם נחטפים בקולומביה כל הזמן," היא הפטירה.

"ולכן שילמתי גם בעבור הגנה."

שמעתי אותה נאנחת, והיא שתקה לרגע, כאילו ניסתה להחליט אם להמשיך לנסות להניא אותי מזה. לבסוף היא אמרה, "הייתי באה איתך לו יכולתי."

"אני יודעת. אני אהיה בסדר, אני מבטיחה. הגבר הזה לא מטורף. הוא נראה לי רציני ודרוך... קצת מרוחק, אבל מקצוען. ואני אתקשר אלייך אם אוכל."

"ליבי, מה עם מה שדיברנו עליו לפני שאלק נעלם? הספקות

שלך אזו –

"אלה היו חששות עקב החתונה, כריסי. זה נורמלי. ואם המצב

הזה לימד אותי משהו, זה שאני מוכנה להילחם על אלק."

היא שתקה שוב לפני שאמרה, "בסדר. אבל, חומד... אם המצב...

טוב, אם הוא לא רוצה שתילחמי עליו, אם כשתאתרי את אלק תגלי שהמצב לא בדיוק מה שאת מקווה שהוא –
"אני אהיה בסדר, כריסי. באמת שכן. אני... מוכנה לכל אפשרות."

שמעתי דפיקה וכמה קולות דקים צועקים ברקע. הצבא בשער. דמיינתי את כריסי נלחצת אל פינת הארון, או המזווה, כשהילדים שלה הולמים על הדלתות בלי הפוגה, דורשים את תשומת ליבה, ידיים קטנות מושטות מתחת לדלת. שפתיי התרוממו, ואף שידעתי שהם ודאי עלו לכריסי על העצבים, התעוררה בי כמיהה עזה. גם אני רצייתי בזה. ברעש. במשפחה. באהבה. "אוקיי," כריסי אמרה לבסוף. "אני פשוט... אלוהים, זה ממש מדאיג אותי, ליבי."
"אני אהיה בסדר. באמת. אני מבטיחה." אני חייבת להיות בסדר. במשך חודשיים התאבלתי וניסיתי להתמודד עם היעלמותו של אלק, ואני אשרוד אם לא אצליח לאתר אותו, אבל אני חייבת לדעת את האמת.

כשהצעקות גברו, הבטחתי לשלוח לכריסי אימייל עם פרטי הטיסות שלי, על כל מקרה. סירבתי לחשוב מה המשמעות של על כל מקרה, אבל רצוי שמישהו תמיד ידע מה הלו"ז שלך, מעורפל ככל שיהיה, כמו שהיה שלי. הבטחתי לשלוח לה הודעות טקסט כשאגיע לקולומביה, ונפרדנו זו מזו.

עמדתי ליד הדלפק עוד כמה רגעים, בוהה לתוך חלל האוויר, רואה בעיני רוחי את הזר שיוביל אותי אל ארוסי הנמלט, מדמיינת את שני הגברים שלא יכלו להיות שונים יותר זה מזה – אלק עם היופי הנקי שלו, והמדריך המסתורי שלי עם העיניים הסוערות. נענעתי בראשי ונכנסתי למשרד, אליו הייתי בדרכי כשהטלפון צלצל.

הייתי צריכה להספיק הרבה דברים עד מחר.

מחר.

אני עומדת לעשות את זה. אלוהים, אני באמת עומדת לעשות

את זה.

***

הטיסה בין לאס וגאס ורינגרו ארכה פחות מעשר שעות. ביליתי כמה שעות בשינה טרופה, בשאר הזמן עברתי על כמה תרחישים במוחי: על מה יקרה כאשר – אם אמצא – לא, כאשר אמצא את אלק בעיירת החוף. האם הבעתו תחשוף מייד מה הוא מרגיש או שהוא יביט בי בהלם ומבוכה? האם הוא יחוש הקלה? כעס? ליבי הלם בעצבנות בחזי כאשר דמיינתי כל אחת מהאפשרויות הרבות. בתחילה לא הצלחתי לשכנע את עצמי בשום דבר מלבד האפשרות שמשוהו נורא קרה לו, והרגשתי רק פחד נואש לשלומו. אבל ככל שנקפו הימים ומידע נוסף צף ועלה – החברה הכושלת, הבעיות הכספיות – נאלצתי לשקול את האפשרות שהוא נעלם במכוון. הוא הסתיר סודות, ואז ברח. השאלה שלא נתנה לי מנוח הייתה מדוע. האם הוא התבייש ולא היה מסוגל לעמוד מולי? האם חשב שאני אפנה לו עורף כי טעה? האם הוא מנסה נואשות לפתור את הבעיות בכוחות עצמו במקום להודות בכישלונותיו? האם זה מה שעומד ביסוד המתח שחשתי אצלו במשך חודשים? מצב הרוח שייחסתי ללחץ שבתכנון חתונה?

שפשפתי את רקותיי; צליל של קוצר רוח עלה בגרוני וטבע בתוך שאגת המנוע. אלוהים, עברתי על זה פעמים רבות כל-כך שהרגשתי שאני כבר רוצה לצרוח. לא, נזקקתי לתשובות. ואוכל

לקבל אותן רק מאלק עצמו. הוא לא יכול להגיע אליי גם אם היה רוצה. לא ידעתי אם הוא מנסה נואשות להגיע אליי בדרך כלשהי – בכל דרך שהיא – ופשוט לא יכול באזור מוכה רעידת האדמה/ צונאמי שבו הוא נמצא. למה קולומביה? נענעתי בראשי בתנועה זעירה. תפסיקי עם השאלות. לא עכשיו. הוצאתי את האוזניות מהתיק שלי, ותוך כדי נעצתי את מרפקי בגבר שישב לצידו. שלחתי לעברו מבט מתנצל, אבל הוא ישן כפה פעור. תחבתי את הרמקולים הזעירים לאוזניי ומצאתי תחנה של מוזיקה קלאסית שחברת התעופה הציעה, השענתי את ראשי לאחור והתאמצתי לנקות את הראש.

פרק 4

אוליביה

שדה התעופה חוסה מריה קורדובה היה גדול במקצת אבל קל לניווט, עם שילוט באנגלית וספרדית. התרמיל העמוס שלי נותר איתי במהלך הטיסה, כך שלא הייתי צריכה לפנות למסוע המטען. לאן ללכת? אני אמצא אותך, הוא אמר. נשמתי עמוק והבטתי סביב. אני מניחה שפשוט אלך לעבר הכניסה של מסוף היוצאים ואקווה שהוא יהיה נאמן למילתו.

עצרתי בשירותים ורחצתי את ידיי ופניי כמיטב יכולתי, החלקתי מים על שיערי ומשכתי אותו לאחור בפקעת הדוקה יותר. לא הייתי מאופרת במיוחד, כך שלא היו על פניי כתמי מריחה. הוצאתי את תיק האופור מהתרמיל, צחצחתי שיניים ומרחתי שפתון על שפתיי היבשות. לא רע. לפחות הרגשתי רעננה אחרי הטיסה הארוכה והמייגע. עד כה טסתי תמיד רק במחלקה ראשונה, אבל נראה שהכסף ששילמתי לאיש המסתורין לא כלל מותרות. אין בעיה – אני אוכל לחיות בלא מותרות במשך השבוע הקרוב או משהו כזה, ככל שיידרש מאופן המסע שלנו. או לפחות כך הערכתני. לא היה לי אישור לכך מאיש המסתורין, ובכל זאת הנה אני כאן, חוצה את

המכס בארץ נוכרייה, בלי שיהיה לי מושג לאן אני צריכה ללכת, אלא רק ש"אֶמְצָא".

נכנסתי למסוף המרכזי ופניתי לעבר היציאה מהבניין. עיני סרקו את הפרצופים בעודי צועדת, מחפשות דמות גבוהה ורזה אך חסונה שתתבלט לבטח מתוך ההמון, בעיקר –
 "איך הייתה הטיסה שלך?"

נבהלתי ומעדתי כשהוא נעמד לצידו, כאילו הופיע מהאוויר. הוא שילב את זרועו בזרועי וייצב אותי תוך כדי הליכה. הוא הסיר מעליי את התרמיל שלי בתנועה חלקה ונטולת מאמץ בידו השנייה, כאילו הוא לא שוקל אלף קילו, וכאילו שהוא לא סוחב תרמיל משלו על גבו. "אה, הטיסה שלי הייתה בסדר. אתה סתם מופיע ככה מתוך האוויר?" אבל לא יכולתי להתכחש לעובדה שגל של הקלה שטף אותי. לא הייתי לבד בשדה תעופה זר בעיר לא מוכרת שבה לא הכרתי נפש חיה.

מחזהו עלה קול שהיה יכול להיות צחוק, אבל כשהבטתי בו לא ראיתי על שפתיו חיוך. הנחתי למבטי להשתהות עליו עוד רגע ובחנתי אותו באור הפלואורסנטי הבוהק של שדה התעופה. בלי הכובע ראיתי ששיערו שחור וקצוץ. גם בלי הצללים, פניו היו זוויתיות ומבנה עצמותיו היה גברי מובהק. עורו היה בצבע ברונזה כאילו בילה את רוב שעות היום בחוץ. מבטי נדד למטה וחזר אל פניו. הוא היה כל כולו... גבר, ממגפיו החבוטים ועד צל הזיפים הכהים על לסתו. הוא היה יפה תואר באופן חמור סבר כזה. מסוכן כאילו. וכשהוא הביט בי חזרה, לא ידעתי אם העיניים החיוורות האלה מוסיפות לחומרת הסבר העזה שבקלסטריו, או מרככת אותה מעט. אולי גם וגם, תלוי בהבעה שלבשו פניו. שברגע זה הייתה לגמרי מרוכזת וממוקדת כשהוביל אותי בתוך מסוף הנוסעים.

"מתי הגעת הנה?" שאלתי כשחלפנו מבעד לפתח ויצאנו אל הלילה ואל המדרכה, שם אנשים גררו מאחוריהם מזוודות על גלגלים וחיקבו את יקיריהם לשלום לפני מכוניות חונות.

"לפני כמה שעות. בואי." הוא עזב את זרועי ומייד חסר לי גופו החסון ותחושת הביטחון כשהוא היה לצירי, בתחושת הביטחון שהרגשתי כשהוא לצירי. איכשהו, תחושת האובדן הפנימית הזו הרגיעה אותי. הנוכחות הפיזית האיתנה שלו והערנות החדה שלו הלחיצו אותי קצת, אבל אם לא היה מהימן, האם ייתכן שחיושי היו גורמים לי להרגיש מוגנת כל-כך כשזרועי באחיותו? מצד שני, כבר הבנתי שהחושים שלי לא מהימנים במיוחד כשמדובר בגבר שלו עמדתני להינשא. יכול להיות אפילו שהם על הפנים לגמרי. עוד לא הייתי סגורה על זה במאה אחוז. קיוויתי שלא, אבל... הבטתי בגבר והוא הביט בי, ועל פניו הייתה הבעה יודעת, כאילו יכול לקרוא את מחשבותיי. שוב חלפה בי אותה צמרמורת מוזרה והרעידה את גבי.

"דרך אגב, לא זכור לי שאמרת איך קוראים לך."

"תומס." תומס? לא ידעתי למה זה הפתיע אותי. זה נראה כמו שם רגיל כל-כך והגבר הזה נראה הכי רחוק מרגיל. לאיזה שם ציפיתי? לאייס, או הוק או משהו כזה. תהיתי אם תומס הוא בכלל שמו האמיתי אבל לא שאלתי.

"נעים מאוד, תומס."

הוא הטה את מבטו לעברי אבל לא הגיב להתבטאות האדיבה שלי. "אגב, אם מישהו ישאל, את אשתי במהלך המסע הזה."

גבותיי התרוממו. "אשתך? אל תהיה מגוחך."

"אני אף פעם לא מגוחך."

התבונננו זה בזו ועיניו הקרות דקרו אותי כמו קרח. האמנתי לזה.

"למה?"

"זה פשוט לא הקטע שלי." אבל האם ראיתי... הבעת תמיהה על פניו לפני שנפנה ממני?

"התכוונתי לשאול, למה אני צריכה להעמיד פנים שאני אשתך?"

"ככה זה הרבה יותר בטוח. יהיה לי קל יותר להגן עלייך אם גברים אחרים ידעו שאת שלי. החוקים כאן שונים, ואחד מהם הוא שגברים מכבדים את רכושם של גברים אחרים."

הזעפתי פנים. "נשים הן רכוש?"

הוא הקשיח את לסתו כשירה לעברי מבט. "לפמיניזם אין שום משמעות בעיני הכנופיות המזוינות וסוחרי הסמים. לא אני קבעתי את החוקים, מותק, אבל אני פאקינג מתכוון להתנהל על פיהם. ואם את רוצה שאבצע את העבודה שבשבילה שכרת אותי, אז גם את תעשי את זה."

מותק? "הבנתי, חמודי," מלמלתי כשהוא הוביל אותי לעבר מכונית אפורה קטנה שעמדה בפינת המעבר להולכי רגל במנוע פועל. הוא ירה לעברי מבט מעבר לכתפו, ואותה הרמת שפה זעירה שוב בלבלה אותי. הוא חייב ללכת מהר כל-כך? "אז איך אתה יודע כל-כך הרבה על קולומביה?"

הוא השליך את התרמילים שלנו לתוך תא המטען הפתוח, סגר אותו ופתח את הדלת האחורית של המכונית. "כי באתי מכאן." אה. הוא עזר לי להיכנס לרכב והתיישב לצידו. מאחורי ההגה ישב גבר מבוגר יותר שהביט מעבר לכתפו ושלה לעברי חיוך רחב. "אולה!"

חייכתי בחזרה ונדתי בראשי. "סנטיאגו, אולה קומפדרה," תומס בירך אותו והושיט את ידו קדימה כדי ללפות את כתפו של הגבר בתנועה מהירה.

סנטיאגו התרחק מהמדרכה והוא ותומס החלו לשוחח בספרדית שוטפת. השקפתי החוצה מבעד לחלון, וראיתי את ריונגרו חולפת ביעף, נדתי בראשי כשתומס אמר לי שאנחנו נוסעים למדיין, שנמצאת במרחק שעה נסיעה. מעולם לא ביקרתי בקולומביה, ואף שהייתי במקסיקו כמה פעמים עם הוריי לפני שנהרגו, תמיד התאכסנו באתרי נופש מסוג הכול-כלול, ואף פעם לא יצאנו מהם כדי לסייר בערים ובעיירות הסמוכות.

אורותיה של ריונגרו נצצו במרחק, מנקדים את מדרונות הרי האנדים, והפסגות הגבוהות יותר צוירו בקו כהה על פני הרקיע הכחול. שיחתם של תומס וסנטיאגו שימשה רקע לנסיעה בטרם עצרנו מאחורי בניין אפור חסר ייחוד. סנטיאגו יצא מהרכב, פתח את הדלת שלי והושיט לי את ידו עם עוד אחד מאותם חיוכים עליזים. חייכתי אליו, אחזתי בידו ויצאתי לתוך מזג אוויר שהיה חמים בהרבה מזה שקידם את פניי בריונגרו. תומס הביט בי כשהוציא את התרמילים שלנו מתא המטען ודומה שקרא את מחשבותיי בנוגע למזג האוויר. "קוראים למדיין עיר האביב הנצחי".

"אה. כל-כך יפה," מלמלתי, וצעדתי בעקבות סנטיאגו לתוך הבניין כשתומס מאחוריי.

נכנסנו למסדרון האחורי. מוזיקה ספרדית רמה שבקעה מחדר אחר הגיעה לאוזניי. סנטיאגו אמר משהו בספרדית לתומס ותומס הנהן והחווה לעבר גרם מדרגות מימין. "החדר שלנו למעלה."

החדר שלנו? "אוקיי." אחרי שפנינו לעבר גרם המדרגות חזרתי ופניתי אל סנטיאגו. "אה, גרסיאס, סניור."

הוא הנהן ושוב חייך. "דה נאדה."

סנטיאגו ותומס החליפו ביניהם עוד כמה מילים, ואז התחלנו

לעלות במדרגות כשהמוזיקה הלכה ונמוגה ככול שהגבהנו. כאשר הגענו לקומה השנייה, תומס אמר, "הדלת השנייה מימין." פתחתי באיטיות את הדלת, הצצתי פנימה ומצאתי חדר בגודל סביר עם מיטה זוגית, שידת לילה וזהו. מאוורר נע בעצלתיים בתקרה, מערבל את האוויר הלח. תומס נכנס מאחוריי וסגר את הדלת. שמעתי את נקישת המנעול, החזרתי את מבטי לאחור וראיתי שהוא בודק אותו, למה, לא ידעתי בדיוק. ליכי התחיל להלום מהר יותר כשהבטתי במיטה. מה הולך לקרות פה?

"אני אישן על הרצפה," תומס אמר כאילו קרא את מחשבותיי. הוא הניח את המטען שלנו, הרים את השמיכה המקופלת בקצה המיטה ואת אחת הכריות, והשליך אותן על רצפת העץ. דקירת אשמה פילחה אותי, אבל לא היה סיכוי שאחלוק את המיטה הקטנה הזו עם הגבר הענק הזה. גם ככה הייתי בחרדה כי נאלצתי לחלוק איתו חדר, אז פשוט הנהנתי.

הוא בדק את החלונות, וכשהוא התכופף וזו מצד לצד, ראיתי את האקדח שהיה תחוב בחלק האחורי של המכנסיים שלו, מוסתר על ידי חולצת הטריקו שלו. נדרכתי. הגיוני שהוא חמוש, אבל מראה הנשק הבהיר לי שהמסע שאנחנו עומדים להתחיל צופן בחובו סכנות לא מעטות.

מרוצה כנראה ממה שבדק, הוא נפנה אליי. "יש חדר רחצה בצד השני של המסדרון. את יכולה להשתמש בו בביטחון יחסי, אבל אני אעמוד ליד הדלת בכל מקרה כשאת משתמשת בו. סנטיאגו הוא הבעלים של הבר למטה, ולא פעם השיכורים עולים לפה." חדר רחצה מעבר למסדרון? "לא יכולנו להתאכסן במלון?" "זה מלון."

"אני מתכוונת למלון עם שני חדרים."

הוא נעץ בי מבט חד כשפרש את השמיכה והניח את הכרית מעליה. "בבוקר אצטרך לשבת עם סנטיאגו כדי שנתכנן לנו מסלול יחד. כמו כן, הוא ישאיל לנו את המכונית שלו."

"אה." פיהקתי. השעה הייתה מאוחרת, ואני הייתי בנסיעות כל היום. כשעמדתי שם והבטתי במיטה הבנתי עד כמה אני עייפה. "אני פשוט" – הרמתי את התיק שלי – "אלך לשירותים במהירות ואז אכנס למיטה. אני מניחה שנצא לדרך מוקדם?"
"עם אור ראשון."

הנהנתי. תומס יצא מהחדר בעקבותיי ואני השתמשתי בחדר השירותים הקטן אך הנקי, רחצתי את פניי וצחצחתי את שיניי. החלפתי את בגדיי במכנסי יוגה וגופיה שנועדו לשינה ויצאתי מהשירותים בתחושת מבוכה מוזרה. תומס נשען על הקיר הנגדי ובחן אותי במבט מהיר. כמעט שיכולתי לחוש כיצד מבטו חורך את עורי וכשפתח את דלת החדר השינה, מיהרתי להיכנס לחדר. "תנעלי אחרייך. אני נכנס לשירותים ואז אדפוק על הדלת – שלוש דפיקות מהירות – כדי שתדעי שזה אני."

הנהנתי שוב והתיישבתי על המיטה ונשכתי את שפתי בזמן שחיכיתי לתומס. הוא שב לאחר רגע, דופק על הדלת כפי שאמר, ואני פתחתי אותה למענו, הלכתי למיטה והרמתי את הסדינים כשהוא נעל את הדלת ובדק אותה שוב.

הוא ניגש לחלון ופתח אותו מעט. "לא נצליח לישון בלי מעט אוויר," הוא הפטיר. הכרתי לו תודה על כך. אף שהייתי תשושה, האוויר בחדר היה מחניק, והרוח שהגיעה מהחלון הפתוח והתערבלה על ידי המאוורר הייתה נפלאה.

סובבתי את גבי כדי שתומס יוכל להתארגן לשינה. אלוהים,

מה גבר כמוהו לובש בלילה? ליבי האיץ את קצב פעימותיו ובטני התכווצה מעט. אל תחשבי על זה. "את תכבי את האור?" נבהלתי כששמעתי את קולו העמוק מתחתיי, מכיוון הרצפה. לא שמעתי אותו נע. "כמובן." לחצתי על המתג וראיתי אותו שוכב מתחת לשמיכה, זרועותיו פשוטות מאחורי ראשו, על הכרית. הוא לבש עדיין את חולצתו, אבל שרירי זרועותיו היו גלויים, והכוח המסותת שלהם גרם לבטני להתהדק. "לילה טוב," מלמלתי ופניתי מעליו במהירות.

השתררה שתיקה קצרה מאוד ואז הגיע רטט נמוך של קול מתוך החשכה, "לילה טוב, אוליביה."

"ליבי."

"מה?"

"הוריי קראו לי אוליביה. כל האחרים קוראים לי ליבי." חיכיתי אבל תומס לא ענה. אחרי רגע התהפכתי וניערתי את הכרית מתחת לראשי.

הבנתי עד כמה אני פגיעה, שוכבת בחושך לצד הזר החזק הזה. התאמנתי בקביעות, אבל לא היה לי סיכוי מולו – גבר שגופו נראה כמו נשק קטלני. גם אם אצליח לצעוק, המוזיקה שעלתה מהבר תטביע כל רעש שיגיע מלמעלה. מלבד זאת, מה יקרה אם לא יהיה לי אפילו סיכוי להגן על עצמי? מה יקרה אם הוא יתקוף אותי בשנתי? אבל למה שיעשה דבר כזה? הוא יקבל את מחצית התשלום השנייה רק אם יביא אותי בשלום לפלומינו. יהיה טיפשי מצידו לתקוף אותי עכשיו, או להשאיר אותי במקום כלשהו לבדי.

התבשלתי בזה במשך רגע, התהפכתי והצצתי בדמות האפורה השוכבת ללא תנועה על הרצפה. הוא שכב כשפניו מופנים ממני עכשיו, גופו הגדול עולה ויורד עם נשימותיו האיטיות והקצובות.

משהו זע בבטני, חמימות פרוחה מתחת לעורי. כששכבתי שם בחשכה, הייתי מודעת אליו כל-כך בחדר הזה איתי; העור בעורפי סמר, פטמותיי הזדקרו. הגבריות שלו כמו מילאה את החדר וגרמה לאוויר להיות לוהט יותר, חונק יותר.

המאוורר הסתובב והוילונות השקופים התנפחו ברוח הלילה הקיצי, שהביאה עימה ניחוח מרוחק של יסמין או משהו משכר וטרופי באותה מידה. האוויר החמים שעמד בחדר היה כבד, חושני, והצילילים המרוחקים של השיר הספרדי חלחלו והגיעו דרך הרצפה, והקצב המה ולא חדל לרגע. זה היה לילה לאוהבים, ואף שהייתי בחדר מלון בחברת גבר שנטף גבריות, ושכבתי במיטה זרה זו, הרגשתי כמה אני לבד.

אילצתי את עצמי להדוף מעליי את המלנכוליה והצמדתי את ראשי לכרית המעופשת מעט ודמיינתי את פניו של אלק, כפי שנראה כשפגשתי אותו לראשונה במחלקת המזון הקפוא בסופרמרקט. הוא הצחיק אותי, דיברנו, פלירטטנו, ולבסוף מצאנו את עצמנו בבית קפה סמוך, שם שוחחנו במשך שעות בזמן שהמזון שקנינו הפשיר במכוניות שלנו. הולם ליבי נרגע, נזכרתי שוב במטרה שהצבתי לעצמי, ולבסוף נרדמתי.

הדבר הבא שהרגשתי היה אור בוקר צהבהב חיזור שנכנס לחדר מבעד לחלון. מצמצתי כשהבטתי בחדר הזר והזיכרון נבט בתוכי. כשהבנתי היכן אני, התגלגלתי במהירות במיטה ועיניי נעו אל הרצפה. השמיכה שתומס ישן תחתיה הייתה מקופלת, הכרית מעליה, ואני הייתי לבדי בחדר.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן